

Musikinstrumenter; der er desuden i Lovforslaget indført visse Rabatsatser. Ved disse Bestemmelser er der, som sagt, skaffet Kompensation for de Afgiftsbeløb, man giver Afkald paa, saaledes at det finansielle Resultat for Statskassen bliver væsentlig det samme. 886,000 Kr. er det anslaaet til ifølge Forslagets nuværende Skikkelse mod ca. 900,000 Kr. ved det oprindelige Forslag. Det er klart, at hvor det i saa høj Grad som her drejer sig om kalkulatoriske Beløb, kan der ingen som helst Vægt ligge paa denne Forskel. Man maa sige, at praktisk talt er det finansielle Udbytte omtrent det samme af dette Forslag som af det oprindelige Regeringsforslag. Det samme gælder med Hensyn til Københavns Kommune, det maatte ogsaa være et af Hovedpunkterne for Forslaget, at Københavns Kommune ikke blev slettet stille ved denne Lov, end den tidligere har været, hvor den har haft Tilladelse til at opkræve 5 pCt. af indenlandske Forestillinger og Fremvisninger af den her omhandlede Art og 10 pCt. af udenlandske. Københavns Kommune faar Kompensation — og jeg tror rigelig og god Kompensation — for, at man her tager dens Part af Afgiften for det kongelige Teater, derved, at den faar $\frac{2}{3}$ af de 20 pCt., der svares af en stor Del af de vedkommende Forestillinger og Fremvisninger, og af et nyt Skatteobjekt, Musikrestauranter, faar den ogsaa sin Del. Udbyttet for Københavns Kommune er anslaaet til ca. 204,000 Kr., hvilket er noget over, hvad den har haft de sidste Aar, og hvis man tager Gennemsnittet af de 3 sidste Aar, er det endogsaa ikke ubetydeligt derover.

Det er de Bemærkninger, jeg har at gøre med Hensyn til §§ 1—5, der altsaa træde i Stedet for Regeringsforslagets § 1. De øvrige Paragraffer ere, som sagt, i det væsentlige bibeholdt, kun ere nogle enkelte Ændringer satte ind. Ja, maaske maa jeg, inden jeg kommer ind derpaa, nævne nogle Enkeltheder, som jeg ikke har fundet Anledning til at komme ind paa i mine første Bemærkninger.

Med Hensyn til Bestemmelsen i § 2 om solgte Billetter eller Adgangsbeviser skal jeg bemærke, at det Spørgsmaal har været fremme til Overvejelse, hvorvidt det var rigtig at lægge Skatten ogsaa paa Fribilletter. Udvalget og jeg ere altsaa enedes om, at det var rigtigst at undlade dette, og derfor er Udtrykket „solgte“ ført ind.

Bestemmelsen i § 4 lyder saaledes: „Tilstedes der i de i §§ 2 og 3 nævnte

Tilfælde Publikum Adgang helt eller delvis uden Betaling, skal Finansministeren være bemyndiget til at bestemme, at Afgiften erlægges med 20 Øre for hver Person, der faar Adgang, være sig mod eller uden Betaling. Det samme skal gælde i Tilfælde, hvor det maa antages, at Entréprisen er nedsat for at omgaa Loven.“ Det er altsaa, som det ogsaa fremgaar af Bestemmelsen, en Regel, der er sat ind for at værges mod Omgaaelse. Man kan tænke sig denne Omgaaelse effektueret paa forskellig Maade. Man kan lade Folk gaa ind ganske gratis eller mod en aldeles nominal Entré, medens man i Virkeligheden tager sit Vederlag gennem en Forhøjelse af Garde-robeafgiften eller en Forhøjelse af Pri-serne for Spise- og Drikkevarer. Men da det kun kan etableres ved mindre Etablis-sementer, hvor Entréindtægten maa antages at være lav, har man ment, det var tilstrækkeligt at indsætte en Bemyndigelse for Finansministeren til at bestemme, at der skal opkræves en Afgift af 20 Øre for hver Person, der faar Adgang mod eller uden Betaling. Jeg tror ikke, at Bestem-melsen vil blive meget benyttet, men dens blotte Tilstedeværelse vil jo hindre, at Om-gaaelse i nogen nævneværdig Grad finder Sted, medens en saadan Omgaaelse der- imod maatte befrygtes, hvis den ikke fandtes.

Med Hensyn til de øvrige Paragraffer skal jeg fremhæve en ny Bestemmelse under § 6, der gaar ud paa, at Kommunalbestyrelsen kan helt eller delvis frafalde den Kommunen tilfaldende Trediedel af Afgiften til Fordel for de afgiftspligtige. Det er en Bestemmelse, der særlig er sat ind i Provinsteatrenes Interesse. I Tilfælde af, at et Teater begunstiges af Kom-munen, som det f. Eks. er Tilfældet med Aarhus Teater, har man tænkt, at det vilde være kærkomment for Kommunen at kunne lade Forholdene for dette Teater ved at eftergive sin Del af Afgiften og lade drage Omsorg for, at denne Lettelse kommer til Udtryk gennem Billetpriiserne.

I § 8 er Bemyndigelsen til at ned-sætte Afgiften, hvor det drejer sig om Undervisnings og Oplysnings Øjemed, given, ikke som i det oprindelige Forslag til Finansministeren, men til Amtmændene, og i København til Magistraten. Det vil være ret øjensynligt, hvorfor man har ønsket denne Ændring. Det vil være den stedlige Autoritet meget lettere at skønne over, hvorvidt en saadan Fritagelse bør gives, end det vilde være for Finansmini-steriet. Ja, Finansministeriet maatte jo i